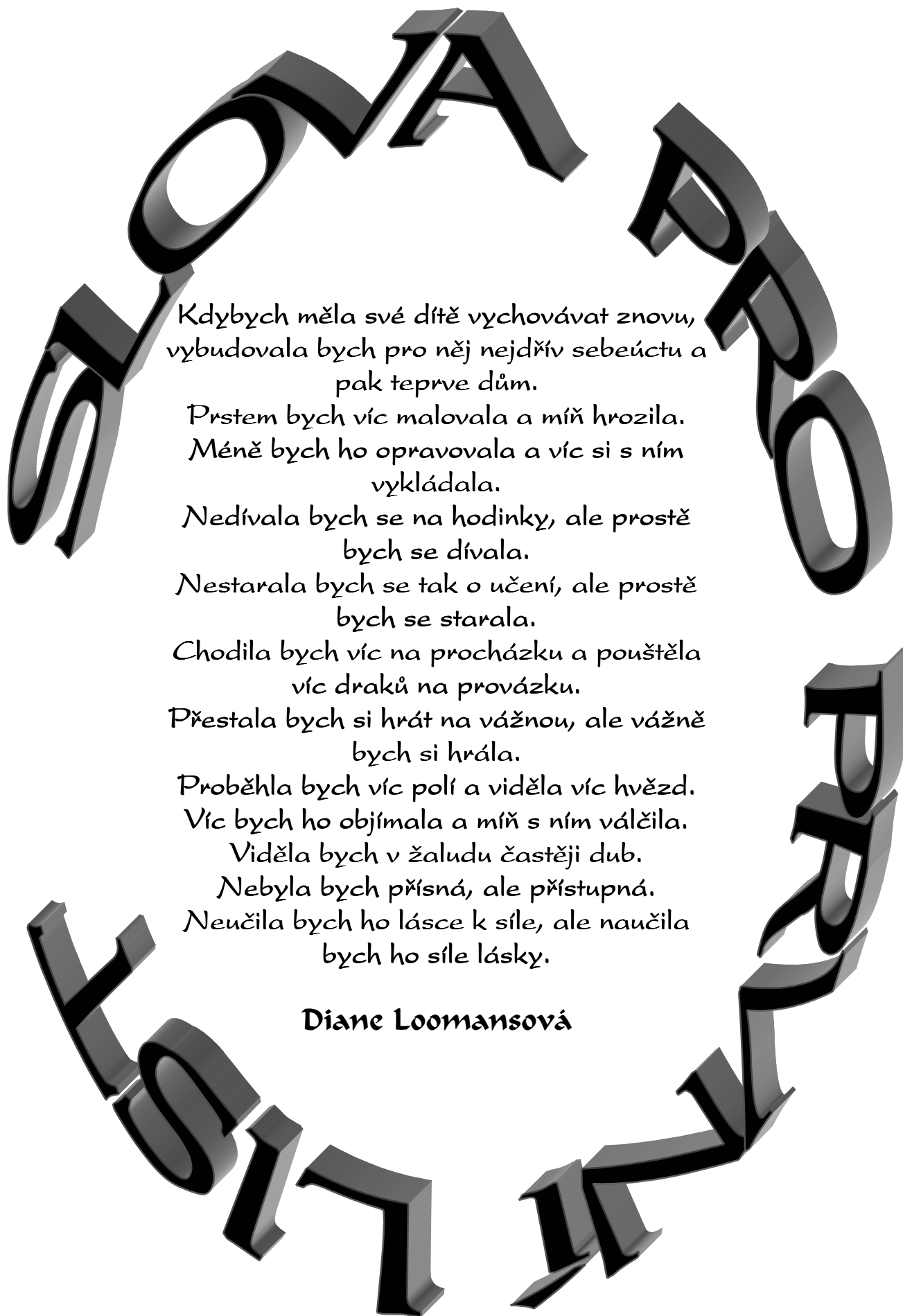

Kdybych měla své dítě vychovávat znovu,
vybudovala bych pro něj nejdřív sebeúctu a
pak teprve dům.

Prstem bych víc malovala a míň hrozila.
Méně bych ho opravovala a víc si s ním
vykládala.

Nedívala bych se na hodinky, ale prostě
bych se dívala.

Nestarala bych se tak o učení, ale prostě
bych se starala.

Chodila bych víc na procházku a pouštěla
víc draků na provázku.

Přestala bych si hrát na vážnou, ale vážně
bych si hrála.

Proběhla bych víc polí a viděla víc hvězd.

Víc bych ho objímala a míň s ním válčila.

Viděla bych v žaludu častěji dub.

Nebyla bych přísná, ale přístupná.

Neučila bych ho lásce k síle, ale naučila
bych ho síle lásky.

Diane Loomansová

Zátoka pláňat očima dětí

Byl to nápad. Náhlý, nijak nepromyšlený. Když začala schůzka v klubovně ve „čtrnáctce“, zase jsem si, ten den snad už po sté, uvědomil, že za pár hodin bude v téhle místnosti skupina dospělých lidí, kteří se budou snažit navzájem přesvědčit o svých malých pravdách a o svých představách, jak by podle nich měla probíhat rekonstrukce naší táborové základny – Zátoky pláňat, kolik by to mělo stát, co dělat dřív a co potom a jak to vlastně každý myslí dobře, i když jinak než ten druhý...

V tom náhlém a čirém záblesku vědomí jsem pohlédl na ten hlučící úl, pak na zeď, co je plná fotek a dalších věcí, které se týkají loňské i letošní celoroční hry, před očima se mi mihnul smích i pláč všech těch lidiček a lidí, co jsem měl tu šanci poznat a náhle jsem se ubezpečil v tom, co je pro mne už opravdu dávno důležitější.

Každý by se měl ve svém životě věnovat tomu, co mu jde, o čem si myslí, že je správné, že je důležité. Není potřeba, aby se jednou věcí zabývali všichni... Přesto, přes tu poslední větu, jsem si řekl, že by bylo zajímavé slyšet také hlasy těch, kteří ještě nějaký ten rok nebudou mít šanci o těch „velkých“ věcech rozhodovat.

Rozdaly se papíry a zadání znělo jednoduše: napiš, nakresli, jak by podle tebe měla vypadat naše základna, kam v létě jezdíme na tábory. A jak ta asi půlhodinová snaha dopadla? Sešla se velice pestrá škála odpovědí. Už při zadávání práce se někteří tvářili značně nechápavě. Sem tam ti opravdu mladší nebo méně vyspělí odchovanci televizních seriálů napoprvé nepochopili, co se od nich chce...

Velcí sesedli u jednoho stolu na okamžik přerušily svůj hovor, zadívali se na mě oněmělí

úžasem a Kachna se zdviženým palcem tiše ocenila ten nápad. Také její místnůstka uvnitř baráku s poznámkou Sněhurka a sedm kachniček nemá konkurenci ☺.

Na několika kresbách se překvapivě objevil sklípek, někde opravdu podle fantazie, třeba jako místo, kde se mohou scházet jen lidé od určitého věku, jinde s poznámkou: „...jako v Polničce...“. Zaujala mě klec, nedaleko níž byl strom, smrček, na kterém visel klíč k zámku od klece. A na samotné kleci nápis: „Klec na sprostáky, 1 slovo = 5 minut v kleci“.

Jiný autor pojal tábor jako „magický trojúhelník ze stanů“, který hlídají „osobní strážci“ opravdu prapodivných tvarů... Na dalších pár obrázcích se skvělo několik těžko publikovatelných postaviček a slovních výlevů. Řekl bych: nástup do klece, páni autoři (od jednoho „nejmenovaného“ stolu...) !!!

Někdo by možná čekal, že ti nejmenší, co tábor nezažili, budou mít potíže se vůbec nějak vyjádřit. Právě naopak! Obrázky od těchto dětí jsou většinou barevné, představa je hezká a čistá a spíš plná očekávání, jaké to bude, až s námi v létě opravdu pojedou.

Na jednom černobílém obrázku se objevil jediný stan, pár smrčků, lávka přes potok a velký nápis: Takový, jaký je (hezký)! Jiný táborový tvůrce se vyjádřil především slovy (chyby nechávám jak tam jsou): chaty, jídlo, postel, voda, světlo, oheň, les na potpálení, auto, motorku, oblečení, příroda, jídelna, tráva, hlína, umývárna, čistý vzduch, záchody, lidi, důchodci, telefo.budka, počítač, televize na rozmlácení, dynamit na zlobivé děti, toalet.papír, přehrada, zelená voda.

Na konec této snahy o „hlas lidu“ jsem si nechal pár představ, s nimiž se tu můžete také

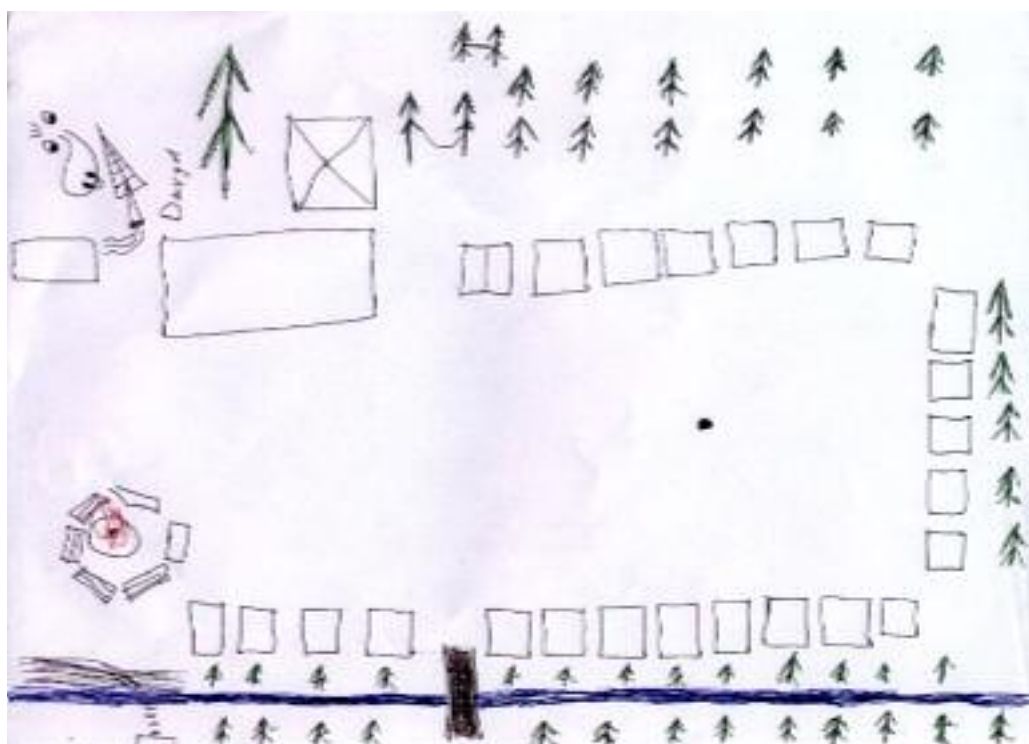
setkat jako s obrázky vloženými mezi textem.

Ty už jsou blízké představám, které mají někteří z velkých naší dnes už nemalé „organizace“. A jak to bude ve skutečnosti?

Nečekejte mimozemšťanské strážce, ani avii ve tvaru letadla, nebudou tu sklepy jako v Polničce. Ale bude tu tábor, jak jej znáte, s lidmi, s nimiž se rádi setkáváte, někteří z vás už docela dost let...

Světlo vašim krokům!

Michal

Srdce

*Sněhulák se srdcem stává se člověkem.
A z lidí, co srdce ztrácí, stávají se sněhuláci...
(z pohádky)*

Když jsem začínal s Tuláky, nepřišel jsem k téhle činnosti tak, jako mnozí, způsobem, že jsem do téhle role dorostl. Jako dítě jsem chodil kdysi do oddílu, ale z těch několika let si pamatuji pouze na jedinou jednodenní výpravu, kdy jsme šli z Modřan podél Vltavy někam na Zbraslav. Celoroční hra v tom našem pojetí byla velkou neznámou pro naše vedoucí, kteří se střídali jak na běžícím pásu. Schválně tu popisuji ty dávné zážitky, abych vám přiblížil situaci, do níž jsem se dostal před lety.

Stal jsem se náčelníkem Tuláků, přijal jsem tuhle roli a hledal jsem, kde se dalo, co s oddílem podnikat. Mohl jsem se opřít o zkušenosti rádců, kteří tu tenkrát byli, ale hledal jsem i jiné cesty, jimiž dál oddíl vést. Nedařilo se všechno, co jsem chtěl, nikdy v životě se nezdaří vše, na co si člověk vzpomene. Hledal jsem v mnoha knihách hry na schůzky, na vyplnění času mezi etapami plnými příběhů, které jsem začal přinášet a na kterých jsem začal stavět hry vždy pro celý rok. Snažil jsem se, aby příběh, probíhající celé měsíce, měl hlavu a patu, abych společně s těmi, kteří se jako velcí profilovali v průběhu let, vytvářel atmosféru, která ostatní (děti) vybízí k tomu, aby zůstali, aby je to bavilo, abychom vždy přinášeli něco, nebo spíš především to, co jinde mít nemohou. Tohle považuji od těch počátků za jednu z hlavních věcí, co má oddíl přinášet. Ne však jako hlavní věc, protože můžeme mít hromadu kostýmů a kufry materiálu, můžeme mít spoustu skvělých her a příběhů a přesto bude něco chybět. Je to to, co dnes v našem oddíle opravdu nechybí a co bych shrnul v této chvíli do jediného slova: srdce. Po letech, a doufám, že to není jen můj pocit, tento oddíl vyžrál, velcí, jež tu nyní působí po celý rok, schůzku po schůzce, jsou jistotou, oporou a pomocnou rukou ostatním velkým i malým. Jejich role je důležitá, tahle skupina velkých vytváří ducha oddílu a nebojí se odpovědnosti. Tři slova: Mám je rád.

Stejně tak důležitá pro fungující oddíl je však i skupina těch, kdo přijímají „signály“ od velkých, to jsou ti, jimiž říkáme děti, i když u některých nestarších tohle označení pomalu platit přestává. I tento početně silnější díl oddílu přispívá k celkovému vyznění atmosféry vším, co přináší, svým jednáním vůči ostatním, svým přístupem k činnostem, které oddíl dělá (ne každého baví všechno). A také svými morálně volnými vlastnostmi, jednoduše řečeno svým chováním a řečí, je-li plná sprostáren, nebo střížená do vší slušnosti.

Před lety jsem tu v nějakém Semtamníku psal o dětech jako o barometru, tedy jako o lidičkách, co někdy slovy nehledanými a proto stylem čirým a průhledným dají najevo, co se jim líbí a co ne. Platilo to tehdy a platí to i dnes. Dítě řekne i věci, které dokážou druhé zranit, protože málo rozlišuje sílu sdělení, nezná ještě meze, které mezi sebou mají dospělí. A dospělí jsou zase většinou shovívavější a chápavější a proto si spoustu takových slov neberou tolik k srdci. Ale ne vždy je tomu tak.

Není nic krásnějšího, než druhým něco dávat a pozorovat jejich radost. Děti jsou bezprostřední za každé situace, tedy i za této. Většinou ta bezprostřední reakce na něco – a může to být cokoliv – je ta první i poslední reakce, kterou lze zachytit. Zážitek, který se líbil, hra, co bavila, vítězství v soutěži, příběh, který šel až hluboko do srdíčka. Cokoliv. Ta jiskra v očích dětí, úsměv na tváři, výkřik radosti, to všechno jsou drobné střípky, které vypovídají o tom, že jsme se trefili, že takhle dál ano. Jsou to malá, ale významná plus, která přehlédnout je velká škoda, protože už se většinou neopakují.

Jsou ale i větší střípky, které překlenou čas, obsahují v sobě trochu víc, než jen okamžik a jsou známkou toho, že jejich autoři vším, co oddíl tvoří, žijí, že pro ně tahle skupinka lidí neznámá jen jak se každý týden pár hodin vyřádit. Říká se, že teprve tehdy, když člověk o něco, nebo o někoho přijde, tak tehdy pochopí, co to pro něj znamená. Troufám si říct, že část těch, jimiž dnes říkáme oddílové děti, má o svém srdci jasnější představu, než mnozí z těch, co neměli to štěstí a takovouto partu lidí nikdy nepoznali.

Čas od času je tato velká mozaika bohatší o další střípek, třeba takový, k němuž jsme my, velcí, přišli na nedávných podzimkách. Bylo to psaníčko nadepsané: *Pro ty jenž vše hlídají (u Tuláků).* A uvnitř jsme si četli: *Čau! Čau! Tak už jsem tady zase. Tentokrát však na podzimkách. Je to tu super. Hlavně ty pochody v noci. Máte super kostýmy. Možná vám ještě napíšu. Už nevím, co bych psal(-a). Tak zas*

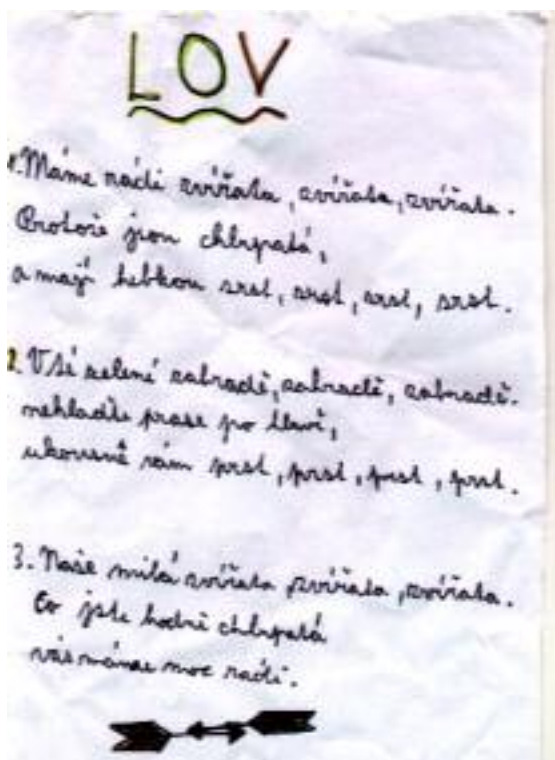
někdy příště. Vaše Tulačka. Snad se na mě ta Tulačka moc zlobit nebude, když jí tu za ten lístek (který nebyl první a nebude doufám poslední) napíšu: Díky, Borůvko, Liško Bystrouško, Žízalo...

	Jídelníček pro Birku a Michela			
	snídaně	oběd	svačina	večeře
pondělí	buřty	buřty	buřty	buřty
úterý	buřty	buřty	buřty	buřty
středa	buřty	buřty	buřty	buřty
čtvrtek	buřty	buřty	buřty	buřty
pátek	buřty	buřty	buřty	buřty
! kdo to rydřít přestane !				

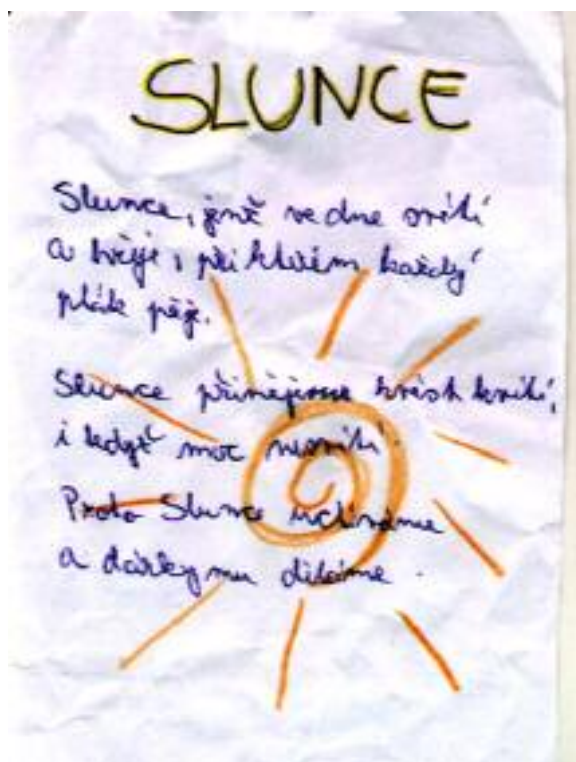
Ten střípek další, o němž se tu chci zmínit, má také spojitost s podzimkami. Sami jsme si vařili a Juráš chtěl přispět svými nápady do jídelníčku. Protože bylo dost lidí, kteří se o toto starali, vzal to s humorem a nakonec po jedné ze schůzek před vlastní akcí přijel zpátky před školu na kole a předal nám tento jídelníček:

A do třetice z podzimek. Než nám Chuorkové předvedli, jak uctívají den a noc, slunce, oheň a lov, museli jsme si v družinách zkusit tohle domyslet. A tady je jen jedna část toho výsledku, která uvízla v mých rukou jako trofej do kroniky...

Já vím, co někteří mohou namítnout, že tahle práce byla zadaná, že nevyšla z dětí sama od sebe. Samozřejmě. Přesto však je i v těchto krátkých útvarech něco víc, než jen plnění pokynů rádců. A byla by škoda na ně zapomenout.

Co za čtvrté, za páté... za kolikáté? Jsou střípky, které jsou nesdělitelné, protože proběhly, zablyštěli se jen mezi čtyřma očima a přesto už nebudou zapomenuty. V tom čase této planety, v tom pomyslném filmu, v paměti tohoto světa už jsou navždy. A dotváří i tu naši mozaiku, která je jiná, je srdečnější, protože jsou tu lidé, kteří nejsou „sněhuláci“ a mají svá srdce na to pravém místě.

Díky všem nejmenovaným, díky za vaše úsměvy i slzy, za vaše hřejivá slova, za vaši radost, za vaše srdce, za ty střípky, jimiž pomáháte skládat tento svět. Díky všem, ať jste velcí, nebo o něco menší... Tři slova.

A světlo vašim krokům!
 Michal

Písničky

Jako by pro potvrzení té střípkové představy tu máte písničku, kterou složila Tulačka, jedna z těch, co má tu šanci stanout, až přijde ten čas, spolu s ostatními, v roli další generace rádců... Druhá písnička je od skupiny, kterou už někteří z vás znáte. Když jsem ji uslyšel poprvé, mráz mi přejel po těle. A nebyl nepříjemný. Ta třetí a poslední písnička má v sobě nejen srdce, ale i moudrost. Určitě si ji také a nejednou zazpíváme!

ZÁTOKA PLÁŇAT

Pája Fantyšová

Ref: Veliké tajemství skrývá
ta naše zátoka pláňat
a jaké, to nikdo nepoví,
stačí, že ty jsi tu s námi.

Každý rok se tu sejdeme
a s námi i někdo další,
však tulácká tlupa kamarádů
je vždy o něco starší.

Tak vydej se s námi dál
hledat krásné příběhy.
Možná že budeš král,
nebo zavřený ve věži.

Ref: Veliké tajemství...

Pomalu se blíží noc,
v hlavě toho máme moc,
metazáci vlajku berou ,
zrovna hlídá Vladka s Klárou.

Píšťalka rychle zapiští
Michal ze stanu hned sviští.
Všichni už jsou na nohou
vlajku si nechat vzít nemohou.

Ref: Veliké tajemství...

Tak pojď hned k nám
a Tulák budeš sám

TOULAVÝ BOTY

Poupata (album Řekni to písní)

Každý den, dál a dál,
vprostřed cesty jako král,
chodil tulák, boty starý na nohou.

Ať byl déšť nebo mráz,
chodil po těch cestách zas,
cílem byl mu obzor střetlý s oblohou.

Ref.: Jeho jméno bylo známý,
dobrý přítel mojí mámy.
A když hrál a zpíval hlas byl slyšet na několik mil.

Když byl s námi jen se smál,
se mnou si na tuláka hrál,
já bych dal co mám za vrácení těch chvil.

V jeden krásný letní čas
přijít domů měl k nám zas,
avšak celé léto nikdo nepřišel.

A pak pošták přijel k nám,
černý dopis předal nám
a v něm bylo psáno já rád jsem vás měl.

Ref.: Jeho jméno bylo známý,
dobrý přítel mojí mámy.
A když hrál a zpíval hlas byl slyšet na několik mil.

Když byl s námi jen se smál,
se mnou si na tuláka hrál,
já bych dal co mám za vrácení těch chvil.

Máma s pláčem řekla mi,
už nepřijde za námi,
byl to otec Tvůj a hodně rád Tě měl.

Od té doby touhu mám
po horách se toulat sám,
boty toulavý jak táta mít bych chtěl.

Ref.: Jeho jméno bylo známý,
dobrý přítel mojí mámy.
A když hrál a zpíval hlas byl slyšet na několik mil.

Když byl s námi jen se smál,
se mnou si na tuláka hrál,
já bych dal co mám za vrácení těch chvil.

CHVÁLÍM TĚ ZEMĚ MÁ

Svěrák, Uhlíř

Chválím Tě země má,
Tvůj žár i mráz.
Tvá tráva zelená
dál vábí nás.

Máš závoj z oblaků
bílých jak sních.
Hvězdo má, bárko zázraků
na nebesích.

Ať před Tvou planetou
hvězdný prach zametou.

Dej vláhu rostlinám,
dej ptákům pít.
Prosím, svou přízeň dej i nám,
dej mír a klid.

Ať před Tvou planetou
hvězdný prach zametou.

Dej vláhu rostlinám,
dej ptákům pít.
Prosím, svou přízeň dej i nám,
dej mír a klid.

Svou přízeň dej i nám,
dej mír a klid.

Tolštejn naposled

V minulém Semtamníky bylo docela dost slov o Tolštejnu, jeho historii, včetně té naší tulácké. Kdo se ptá, ví, co se děje. Vánoční výpravu máme na jiném místě, ale jsme nedaleko. Ted', když píšu tahle slova, mám chuť vyrazit až na vrchol, podívat se do těch míst, kam jsme tolik let jezdili. Nechci tu ted' se slzou v oku vzpomínat na totéž, o čem jsem už psal. Ale nechám dnes v Okénku do kroniky promluvit hlas z jednoho z deníků letošní celoroční hry...

Brána do jiného světa

Vstup do země „33“

Už na lístečku před výpravou nám všem bylo sděleno, že tahle výprava na Tolštejn je poslední, že to tu budou bourat. Byla to smutná zpráva a pro mnohé dříve nebo později skončila v slzách.

Před školou v Hostýnské už byli všichni, odchod na tramvaj, pak nádraží, tříhodinová cesta vlakem a konečně zastávka Jedlová. Výstup do kopce téměř po tmě netrval ani tak dlouho.

Když jsme se rozdělili a zabydleli v saloncích, zavolali nás dolů do jídelny a Michal nám řekl, že vstoupíme do jiného světa, ale protože v něm ještě nejsme, není zde žádná postava, ale on. Dostali jsme do rukou heslo a rozdělení na skupinky malinkou mapku a šli jsme k Osudu, přečetli jsme heslo...

Alarg monde ar neat
iari longa aldan
tuori belde suam
Arkasi choram dei!

(Překlad:

*Sílo tohoto světa
svou délkou nekonečná
spoj svět se zemí zrcadlící se
v našich myšlenkách!)*

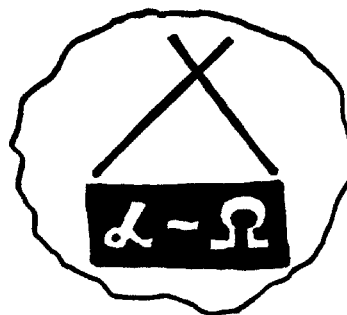
...a v lese před námi se objevila jakási bytost v bílém šatu s maskou přes obličej (asi bludička) a dovedla nás k začátku papírků. Po těch jsme se vydali k bráně, cestou jsme prohodili pár veselých slov o tom, kam, že to vlastně jdeme. Pája říkala, že by šla na Asgard, Pišťalka zas na Říp a Monty jim k tomu popřála šťastnou cestu a došli jsme k bráně, u které stál strážce (Bobek s alobalem na obličej i v divném plášti) a nechtěl nás pustit dovnitř.

Nejprve se ho Vladka ptala, jestli umí česky a on pořád řval nějakou nesrozumitelnou řečí a pak někoho napadlo přečíst heslo. Strážce nás pustil

k bráně a my prošli. První měla jít Vladka, ale nakonec šla první Pája. Za bránou litaly petardy (zpoza stromu) a s pochodní v ruce tam stála bytost ve stříbrno bílém hábitu. Ta nám řekla, že je Poutník. Chvilí se nás Poutník vyptával, kdo jsme a kdo nás poslal. My řekli, že jsme Tuláci a svou listinou nás

přivolał Jonathan Marvel. On na to: „Jonathan, aha, byl jsem zvědav, koho přivede.“ Rozloučili jsme se a šli zpátky na hrad.

Příští den ráno přišel po snídani Poutník a

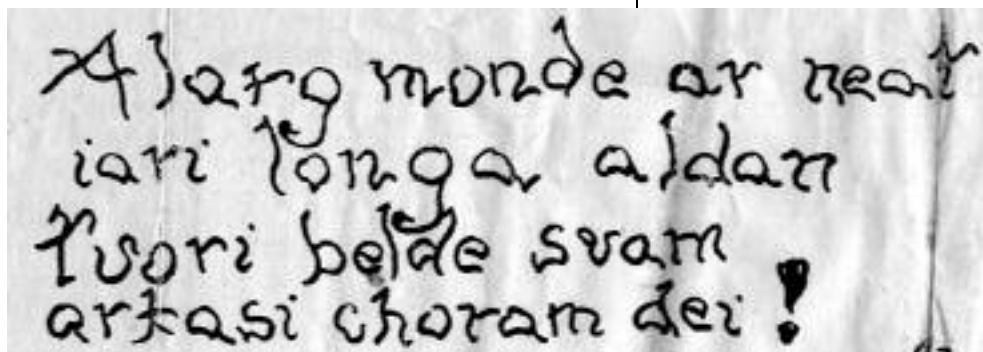

dal nám čtyři srdce (na kamenech) a řekl: „Protože se s Tolštejnem loučíme, každý z nás zde zanechává kus svého vlastního srdce, na pěti místech zanecháme alespoň toto symbolické.“ Poté jsme se oblékli a všichni jsme šli na těch pět míst.

Nejdříve jsme šli k osudu. Michal nám řekl, proč se tomu tak říká a zelení tam zakopali srdce do země za lavičkou a pak jsme šli dál. Další místo, kam jsme uložili srdce, bylo údolí tváře, Michal zase pověděl něco o tomto kouzelném místě, zakopala zde srdce skupinka žlutých. Srdce je zakopáno u jednoho stromu za ohništěm, kde kdysi seděl Krak. Naše cesta dál pokračovala k malému lomu, kde se konal Velký sněm Slovanů. Odtud jsme vyrazili na Malý Stožec, kde kdysi byla královna Moudrost, která si nakonec vzala krále Šalamouna na jednom z tolštejnských táborů, i zde bylo uloženo srdce, u břízy na vrcholu ho Jirka (H.) zakopal. I tentokrát jsme se rozhlédli po kraji a každý si nejspíš řekl: „To je krása, co tu příroda vytvořila.“ Když jsme pak sešli po kamení zase dolů, pokračovali jsme v cestě po tulácko-historických památkách. Čtvrté místo srdce bylo Konopiště. Zde dostala přezdívku Konopík,

protože si tu z písku s dalšími Tuláky stavěla Konopiště a vevnitř prý byli Konopíci a ty měli Konopišťata. Zde srdce jako poslední družinka zakopali modří – čili my. Vykopali jsme díru do

večeře se stromečkem a Semtamníkem pro každého. Michal měl slzy v očích a pronesl jen pár slov. Od Merlina jsme dostali asi 12 lahví pití a po večeři Michal rozbalil svůj další dárek k narozeninám

(byl od Páji) a v něm byly dva buřty a přání: Má rád buřty a tulačky, proto zemře. Pája. Pak se ještě dlouho zpívalo, hrálo a dělalo ještě spousta věcí, to už nevím, jelikož jsem šla spát.

písku, vložili tam srdce, přihrnuli písek, přiložili kytičku suchých květů a listů, i tu jsme z poloviny přihrnuli pískem a navrch ještě pár stébel trávy a je hotovo.

Z Konopiště jsme šli nahoru na vyhlídku. A Michal pronesl tato slova: „Tady je to páté srdce, které jsem vám od začátku sliboval.“ Vzal červenou lihovou fixu a na zem, na tu skálu, namaloval srdce a řekl také, že protože se to tu ochodí, se zde můžeme všichni zvěčnit. Každý se tedy podepsal někam na ty dva metry čtvereční a pak se alespoň jednou rozhlédl po okolí, někteří se rozhlíželi velice dlouho, někteří tomu věnovali jen kratičkou chvíli a přesto bylo všem smutno stejně.

Po obědě jsme vyrazili zase ven a hráli nějaké hry. Před večeří jsme se vrátili. Byla slavnostní

vzbudili, někteří si rovnou zabalili a šli jsme na snídani. Po té jsme se pak odebrali do svých salonků a uklízeli, balili a pomáhali ostatním. Když jsme si zabalili, vyrazili jsme směr nádraží. Na nádraží jsme nechali Mácu a Montyho, aby hlídali batohy a šli jsme na Jelení skálu, tady zůstali ti, co nechtěli jít až na Merlinovy kameny. Tam jsme uložili srdce s dopisy, které jsme psali před odchodem z hradu. Ukázaly se další slzy a to už jsme museli, opravdu museli na vlak.

Popis cesty: nádraží, vlak, nádraží, škola, domov.

Sepsala Píšťalka

Strážce brány do Země „ZZ“

10. listopadu po devatenácté...

Několik let po sobě tu v Semtarnících píšu o našich dnech otevřených dveří. Ten Den „D“ letošní byl 10. listopadu a povedl se jak už dlouho žádný. Po celou dobu konání bylo opravdu plno. Přišlo docela dost neznámých lidí všeho věku, ale i mnohé známé tváře z minulých let. Tak to má být. Podle letošní „Výstavy“ si troufám napsat: Náš Den otevřených dveří se již stal tradicí a pokud ji neporušíme (a k tomu nemáme nejmenší důvod), zůstane tradicí i do dalších let.

Oslavili jsme devatenáctiny oddílu a také dvacetiny Konopíkovi, kterážto naše rádkyně získala pár nezbytných dáreků, o nichž vám nejlépe řekne ona sama. Na celý průběh letošních tuláckých oslav se také můžete podívat na novém CD, co tu máte pod stromečkem ☺

A teď už jen pár zápisů do pamětní knihy – bez komentáře, není ho třeba. Tyhle střípky hovoří sami za sebe...

Světlo vašim krokům a hurá do roku dvacátého !!!

Michal

Moc se nám tu líbilo!

Anička 7 let

Líbilo se mi to, alespoň myšlenkama jsem se vrátila do svého dětství – vyrůstala jsem v něčem podobném. Fandím všem, kdo má chuť a sílu toto všechno předávat dalším generacím. Vydržte a díky.

Jitka – máma Dana N.

Děkujeme za dnešní den otevřených dveří. Moc se nám tu líbilo a závidím svému synovi, že může prožívat to, co já sama nemohla.

Linková (Lišák)

Bylo to tu hezký.

Martin Junek

Kdybyste existovali, když jsem byla malá, určitě bych byla s vámi!

Jirkova ségra. A máma! Taky.

Je to tu super. Hlavně všechny ty fotky. Když se dívám na ty xichty, tak se mi chce někdy i smát.

Borča

Bezva, jen houšť a větší kapky. Něco jako vy jsem kdysi zažila a pro kluky hledala.

Díky Turková

Ted' už chápu, proč Borča tak bulí, když ji zakážu schůzku, nebo výpravu. Moc jí závidím

Díky Borůvková

Takhle má fungovat správný oddíl! Nedivím se, že máte tolik dětí, ani že s vámi jezdí tak rády (stačí se podívat na ty fotky :). Jste pro mě inspirací v mé další práci s dětmi!

Děkuju Monča

Na každé fotografii se děti smějí a to znamená, že se jim u vás líbí.

Díky Fantyš

Je to moc hezké a je ze všeho cítit nadšení. A to je vzácné.

M. + M. Adámkovi, Kristýna, Píšťalka

Bylo to, jako ostatně každý rok, skvělé. Zavzpomínali jsme a potěšili své dušičky.

Maruška, Vašek a Tereška

Přišel jsem, viděl jsem, zapsal jsem se.

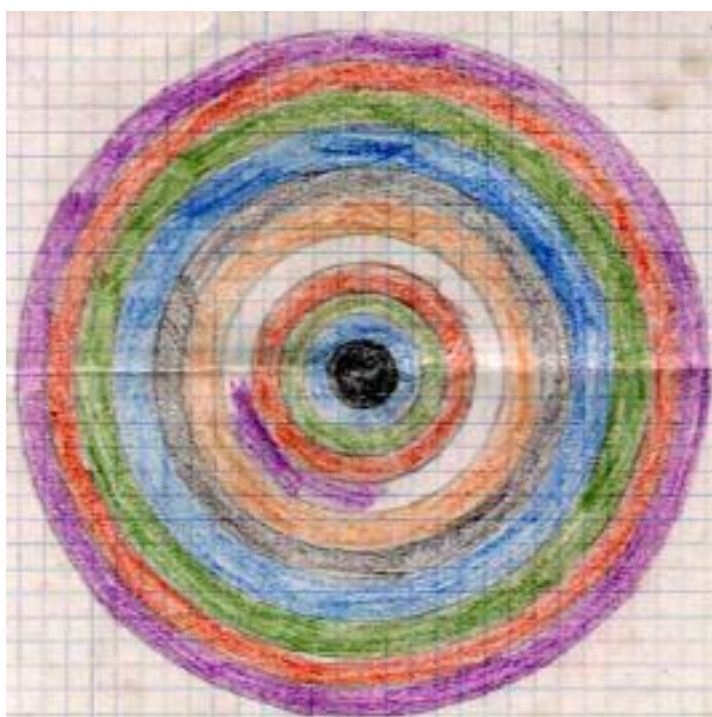
Hynek Uhlíř

To, co Tuláci dávají našim dětem, nelze dost dobře zhodnotit, protože slova jsou málo. Děkujeme a mnoho zdaru.

Tonda a Navrátilovi

(Je) Bylo to moc hezký.

Losna (Rosnička)

Čas letí jako voda a tak tu máme výsledky bodování za I. čtvrtletí.

pořadí	Jméno	počet bodů
1.	Cvrček	73
2.	Majda	67
3.	Drobek	63
4.	Ondra Ž.	62
5.	Jelen	60
6.	Píšťalka	58
7.	Jirka	56
8.	Borůvka	54
9.	Lišák	53
10.	Marek	50
	Dejvyd	50
	Ondra K.	50
11.	Opičák	49
12.	Matěj	48
	Dan N.	48
13.	Ash	47
	Žvejkal	47
14.	Kuba Ž.	43
15.	Tomáš J.	41
16.	Vlad'ka	37
17.	Petr	36
18.	Vlk	34
19.	Michal Buňát	25
20.	Bára N.	23
21.	Smrček	18
22.	Patrik	9
23.	Michal B.	4

Je to už zase nějaký pátek, co jsem měl narozeniny a dostal jsem naprosto skvělý spacák. A tu se našli Tuláci, kteří mi předložili k vyplnění anketní lístek. Zde máte otázky i odpovědi 😊

VÝZKUMNÝ ÚSTAV SPACÁKOVÝ AV ČR

Anketa

Jméno: *říkají mi různě, ale asi Michal*
Věk: *nedefinovatelný, někdy 100, jindy 10*
Objem ucha: *na ORL ve složce ABQ14/156-199*
Průměr nosní dírky: *tamtéž*
Délka palce u nohy: *palec*

Je váš nový spacák dostatečně dlouhý?
Vyměřen na délku jednoho Brouka.

Netáhne na vás zipem?
Ani Kost'ou.

Jakou jste v něm naměřil teplotu:

- maximální: *v 06:47*
- komfort: *v 05:51*
- minimální: *ve 04:30*

Vyhovuje vám barevné provedení?
za světla ano
za tmy nevím, je to neměřitelná hodnota

Převracíte se uvnitř spacáku, nebo s celým spacákem?

- *04:30 – zip vpravo*
- *05:51 – zip vlevo*
- *06:47 – neměřeno*
- *07:24 – neměřeno*
- *08:00 – měřena hluchnost prostředí*
- *08:30 – zip nenalezen*
- *09:20 – zip nalezen a rozepnut*

Máte dostatečnou pohyblivost ve spacáku?
V noci sebou neházím, v noci jsem tuhej.

Velikost sbaleného spacáku je vyhovující?
Zcela!

Ocenil byste větší množství kapes?
Kapsy já rád 😊

Měl jste v noci na nohou boty nebo bačkory?
Ne, nehty.

Jaký byl váš sen v první noci ve vašem novém „bytě“?
Země ZZZZ....

Vyhovuje vám vrchní i vnitřní materiál?

Ano, včetně prostoru mezi nimi!

Jak se vám spalo ve vašem starém spacáku?

Držel jsem ho zuby nehty, když zuby nejektaly a nehty se mrazem nelámaly.

Vejde se vám dovnitř hodně věcí?

Všechno, co je potřeba.

Nemáte záda otlačená od šňůr?

Ne, od matrací.

Nechtěl vás někdo obrát o váš nový spacák?

Zatím ne, asi ho moc lidí nezná a až ho pozná, nedám se!

Fungovalo vám zabudované rádio bez problémů?

Nehrálo, takže ano, bez problémů.

Vyhovuje tvar kapuci anatomickým proporcím vaší hlavy?

I nosu.

A na konec? Stojí to za to?

Ano, stojí (za to), dík, je super, slipy vítězí nad kulichem!

A co na to Jan Tleskač?

Chtěl by ho taky.

o huse a želvách

Borůvka

Byla jednou jedna husa cestovatelka. Měla dlouhý krk, malé nožky a malý modrý kabátek. Byla to husa, která ráda poznávala cizí kraje. Jedno byla i na Sahaře a právě zde se udál náš příběh.

Když si to takhle jede ve svém zbrusu novém oplu, vidí jak se před jejím autem belhá stará vyčerpaná želva.

Husa zastaví a ptá se:

„Milá želvo, copak tady děláš uprostřed pouště a k tomu ještě bez zásob?“

„Víš, já se snažím dojít až tam, kam patřím, ale nějak se mi to nedaří. Mám pocit, že chodím pořád dokola.“

Husa chvíli přemýšlí a potom ji napadne:

„Víš co? Tak pojď se mnou, já tě tam odvezu. Mám tam zrovna cestu.“

A tak si želva nasedla a jelo se. Cesta se želvě vůbec nelíbila a začala huse říkat, jak je to nepohodlné, pořád to drncá, skřípe a strašně smrdí. Husa jí řekla, že jde o zvyk, ale želva že ne, prý si chce vystoupit. A tak jí husa nakonec zastavila a želva vylezla z auta a šlapala si to dál po svých.

Husa si tedy jela sama dále. Po jedné míli ale začalo být huse teskno po želvě a tak se pro ni vrátila. Když ji viděla již z dálky, byla želva velmi vyčerpaná. Husa ji tedy posadila do auta. Želva proti autu už nic nenamítala, neboť jí husa dala napít a odvezla ji domů. Husa se pak vrátila zpět k sobě domů a zanedlouho dostala od želvy dopis, je že v pořádku a moc na ni myslí. Od té doby jsou velmi dobré přítelkyně a často se navštěvují.

"Zasloužíš si trest!"

Píšťalka

(Tahle práce je ze školního zadání: Napište příběh, aby v něm byla použita tato slova: vlk, kovář, víla, most, měšec. A použijte tam tuto větu: „Zasloužíš si trest!“)

Když byl svět ještě mladý a lidé mnoho o zlu nevěděli, objevil se na zemi jednoho dne ďábel a dal jednomu z lidí kouzelný měšec. Chtěl za to jen slib, že jestli měšec neprodá někomu cizímu a zamře s měšcem ve svém domě, jeho duše se k ďáblu vrátí. Ten člověk byl chudák a za peníze by dal snad všechno na světě.

Řekl tedy ďáblu:

„Dobrá, snad jednou k tobě přijde nějaké duše, avšak doufám, že moje nebude.“

Ďábel se zachechtal a odpověděl:

Možná, že tvoje nebude, ale pekelná kovář už kuje pouta jinému, který ten měšec dostane po tobě.“ Znovu se zasmál a zmizel v oblaku kouře.

Jak léta ubíhala, chudák se stal bohatým člověkem, lidé si ho začali vážit a jeho dům byl nejhezčím z celého města. Jemu se líbilo být bohatým, líbilo se mu, že všichni padali na kolena, když procházel okolo, ale na ďábla a slib, který mu dal, nezapomněl. Když už si připadal stár, zavolal k sobě nejstaršího syna a řekl mu: „Synku můj drahý, jdi do města a přiveď mi sem největšího chudáka, kterého uvidíš nebo potkáš.“

Syn se divil, ale šel do města a přivedl chudáka, co měl jen svůj rozedraný šat. Chudák poklekl před bohatým a ten mu jen pověděl:

„Vstaň a dobře mě poslouchej! Před léty jsem býval také chudák jako ty, avšak jednoho dne ke mně přišel ďábel, dal mi kouzelný měšec a řekl mi, že jestli zemřu s měšcem ve svém domě, má duše připadne jemu. Pamatuj na to a až stár budeš, předej ho stejně jako já.“ Dal mu do rukou měšec a dodal: „Teď rychle běž na ten most za městem přes řeku Vinesu a jeden zlatý z měšce vhoď do vody. Ale ne abys dal i někomu jinému. Stihl by tě trest. To je moje poslední přání.“

Chudák tedy běžel na most a jeden za zlatáků vhodil do řeky. Voda zasyčela, jak do ní ďáblův zlaták padl. V tu chvíli se za chudákem objevil vlk a prosil: „Dobrý člověče, dej mi též jeden zlaták, jako jsi dal vodní víle. Chudák dal tedy vlkovi jeden ze zlatých, co byly v měšci, a vlk řekl: „Zasloužíš si trest! To jsem já, duše toho, který ti dal ten měšec,“ a vlk se postavil na zadní nohy, „řekl jsem ti, ať do řeky jeden

vhodíš, avšak o vlkovi jsem nemluvil. Já trest již odpykávám, musím chodit po zemi v téhle podobě zato, že jsem si od ďábla ten měšec vzal. A tvůj trest bude stejný.“ To řekl a odběhl do lesa.

Od té doby kouzelný měšec putuje po světě, tak si dejte pozor, ať se nedostane zrovna k vám.

Michalova poznámka: práce oceněna známkou 1.

Vražda v přípravě

Píšťalka

(I toto je školní práce. V úvodu bylo zadání psané kurzívou (klopeným písmem). Úkol byl příběh dokončit.)

Sir Charles Althorpe seděl sám v knihovně Althorpského ohařství. Byla už pozdní noc. Oheň v krbu dohořival. Těžkými záclonami na oknech nepronikal dovnitř ani hlásek. Nepočítáme-li služebné, které spaly v odlehlém křídle, a komorníka, jehož příprava se nalézala nad schodištěm, bylo Ohařství v tuto roční dobu prázdné. Jak tak sir Charles seděl ve své lenošce, hlava mu postupně klesala na prsa a přepadla ho dřímota.

V tu chvíli už by snad usnul docela, když ho probudil mrazivý výkřik mužského hlasu. Vstal a šel se podívat, co se stalo. Sešel ke schodům a viděl, že dveře pokoje komorníka Lucase jsou dokořán. Podíval se dovnitř a ztuhl leknutím. Uviděl komorníka, jak leží na zemi a má kolem krku provaz. Je mrtvý. Ale jak se to stalo? Sir Charles vidí na zemi bahno, stopy, ale komorník Lucas má na nohou jen bačkory, jak šel odemknout svou ložnici. Co se tu stalo? VRAŽDA!!! Proč ale, kdo by to udělal, vždyť pan Lucas nikomu neublížil. Nikdo ze zámku to být nemohl. Služky spí, a jiný komorník tu není. I kuchař s kuchařkami odešli. Sir Charles ví, že teď je jediný bdící v domě.

Musel to být někdo cizí. Kdo? Sir Charles si jde lehnout, ale v hlavě mu stále zní výkřik a otázka „Kdo?“

Když sir Charles ráno vstal, ještě stále myslel na komorníka Lucase. Najednou k němu někdo pospíchá. Je to slečna Julie, služebná. „Sire Charlesi, sire.“ Sir Charles zůstal stát a čekal, co mu slečna Julie chce říci. Doběhla k němu a chvíli ještě mlčela, jak se snažila popadnout dech. Pak řekla: „Sire, v přípravě našli pana Lucase. Je mrtvý. Když jsme to řekli slečně Gladys, málem se zbláznila žalem. Někdo ho musel zabít, uškrtit provazem, nebo já nevím.“ Chvilku se zase pokoušela nabrat dech a potom už jen dodala: „Tak já už musím jít připravit snídani, sire,“ a odešla do schodů, zatímco sir Charles sešel dolů do koupelny.

Po snídani šel znovu do knihovny a pokoušel se vybavit si, jestli slyšel ještě nějaký jiný zvuk než výkřik. Po chvíli si uvědomil, že ještě slyšel kroky a zvuk kopyt. Kdo mohl být tak zlý, aby zabil komorníka Lucase? A proč? Co mu udělal? A pak ho to napadlo! Jediný, kdo včera večer odjížděl, byla slečna Gladys a ještě později pak pan Kalle. A navíc vrah nemohl být nikdo z domu, protože pana Lucase tu měli všichni rádi. Byl to tak milý člověk.

A náhle siru Charlesovi svítl. Určitě to byl pan Kalle! Ano, zcela jistě těžce nesl přízeň, již slečna Gladys tak očividně projevovala panu Lucasovi. Siru Charlesovi se jasně vybavilo, jak před několika dny, při zuřivé hádce, řekla slečna Gladys panu Kallovi: „Své srdce již jsem slíbila panu Lucasovi,“ a pan Kalle nabručeně odpověděl: „A stejně mi připadne.“

To nic, už je načase, aby si to vzala na starost policie, řekl si sir Charles a vytočil telefonní číslo policejní stanice. Pak už to šlo ráz naráz. Přijela policie a do auta, kde již s pouty na rukou seděl pan Kalle, nasedl sir Charles se slečnou Gladys a odjeli na stanici ve městě, vzdáleném asi 20 mil.

Policejní inspektor řekl siru Charlesovi, že Kalle je podezřelý už z několika vražd a že ho vůbec neudivuje to, co sir Charles tvrdí. „A stejně už se po něm pátralo,“ sdělil siru Charlesovi policejní inspektor. „Zbývá jen poslechnout si, proč to udělal,“ připomněl jeden z přihlížejících policistů a pan inspektor se k němu otočil. „Máte pravdu, Wagnere.“ Pak se podíval na pana Kalla a řekl: „Bude pro vás lepší, když nám řeknete všechno po pravdě. Lhát se u nás nevyplácí.“ Pan Kalle tedy začal vypravovat, jak každý den jezdil do Ohařství protože se zamiloval do slečny Gladys, která tam žila se svým bratrem sirem Charlesem. Ta mu však řekla, že by si ho vzala, jen kdyby byl pan Lucas mrtvý. On ho tedy zabil, aby byla Gladys jeho. „No, dobře,“ řekl inspektor, „a co ti další?“ A začal nahlas říkat jména a vypočítávat na prstech. Když mu došly prsty, řekl: „No to je jedno, stejně vás musím nechat zavřít.“

Při loučení slečna Gladys panu Kallovi špitla: „Už jste jediný, kdo mi zbyl. Budu na vás čekat.“

Jelení humor

Dostal jsem tuhle šifrovaný dopis od Jelena a číhal na příležitost, jak se s vámi o to, co také dál obsahuje (tedy několik pro někoho možná známých anekdot) podělit. Příležitost se naskytla právě teď...

Dva chlapi chtějí přebrodit řeku, zují se a jeden povídá:

„Jendo, ty máš tak špinavý nohy...”

A druhý na to:

„No... taky jsem o dvacet let starší!”

- Mami, to maso mi nechutná. Můžu ho dát psovi?

- Ne, to je ten pes...

Dopravní letadlo se během letu náhle obrátí břichem vzhůru. Pasažéři padají, panika, křik. Co se děje?

A letuška s úsměvem: „Zachovejte klid, prosím! To jen pilot... právě si dává nosní kapky!”

Přijde paní do obchodu a říká:

„Dobrý den, máte tady nějaké těžké puzzle? Já jsem u vás včera koupila ty nejtěžší a můj syn je složil za minutku!”

Prodávač zjevně rozladěný:

„No... těžší puzzle tady teda nemám. Víte co? Běžte támhle do samošky, kupte strouhanku a řekněte tomu svému povedenému synovi, ať vám z toho složí rohlík!”

Dva chlapi chtějí přebrodit řeku, zují se a jeden povídá:

„Jendo, ty máš tak špinavý nohy...”

A druhý na to:

„No... taky jsem o dvacet let starší!”

- Mami, to maso mi nechutná. Můžu ho dát psovi?

- Ne, to je ten pes...

Dopravní letadlo se během letu náhle obrátí břichem vzhůru. Pasažéři padají, panika, křik. Co se děje?

A letuška s úsměvem: „Zachovejte klid, prosím! To jen pilot... právě si dává nosní kapky!”

Přijde paní do obchodu a říká:

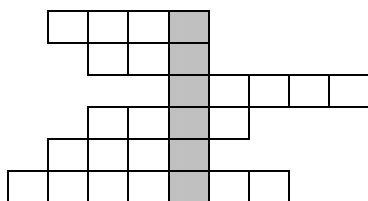
„Dobrý den, máte tady nějaké těžké puzzle? Já jsem u vás včera koupila ty nejtěžší a můj syn je složil za minutku!”

Prodávač zjevně rozladěný:

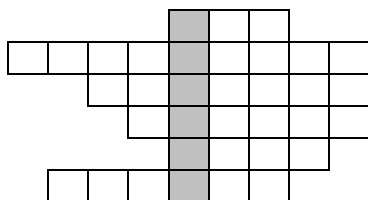
„No... těžší puzzle tady teda nemám. Víte co? Běžte támhle do samošky, kupte strouhanku a řekněte tomu svému povedenému synovi, ať vám z toho složí rohlík!”

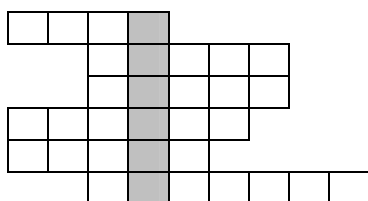
Tentokrát se mezi hádankami pro chytré hlavinky ocitly křížovky od Píšťalky (malá nápověda: všechny obsahují ovoce). A poslední drak je od Marušky Dobiášové, maminky Konopa a Majdy. Řešení tu nehledejte, určitě vše zvládnete i bez něj! Vždyť Tulák se nedá...

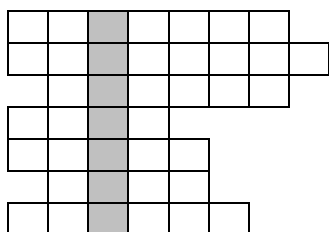
Pozdrav
Ženské jméno (1.12.)
„Kde domov můj“
2. měsíc v roce
Tolštejn je...
Dvoudenní akce

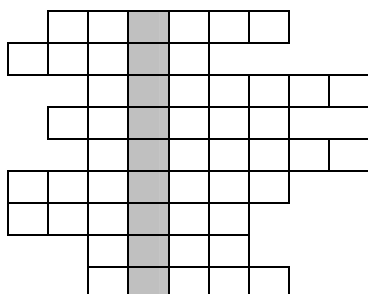
Mužské jméno (Honza)
Oddílový časopis
6, den týdne
Sněhová...
Otec kněžny Libuše
Miska, talíř, hrnek

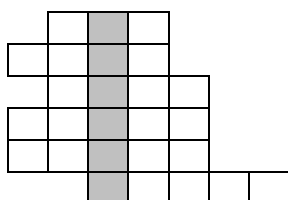
Znamení Slovanů
Syn krále
Ráno mě budí...
Ovoce zrající v létě
Zvíře, co chytá myši
Holčičí hračka

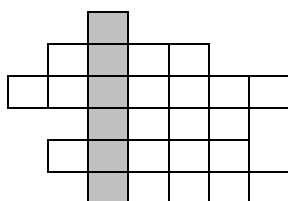
Dědeček a...
12. měsíc v roce
Plátek chleba
Židle a...
Předloha
Slovo pro A v Morseovce
Slovanský bůh světla

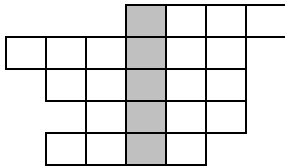
Věštec, vizionář
Porost hlavy lidí
Znamení zvěrokruhu
Slovanská bohyně smrti
Vodní víla
Žijící v Praze
Rohlík, houska
Plavecký styl
Svrchník

Když není světlo, je...
Spí se v tom na táboře
Dopravní prostředek
Svazek popsaných listů
Ženské jméno (21.2.)
Mikuláš, čert a...

J v Tulácké abecedě
Zelená část stromu
Zdrobnělina pro „otec“
Obilnina pěstovaná v Číně
Indiánská modla
Slovo pro N v Morseovce

Okrasná květina
Samice od koně
Špatně, s chybou
Listnatý strom
Starší sestra kn. Libuše

- „A“ Německy: 1. nový, 2. jablko, 3. platit, 4. děkovat, 5. práce, 6. cesta
nebo Anglicky: 1. příroda, 2. duben, 3. nula, 4. nápoj, 5. poplach, 6. déšť
„B“ Slovensky: 1. zde, 2. předložka, 3. míč, 4. snad (dlouze), 5. kozel, 6. místnost
nebo Polsky: 1. tanec, 2. pozor, 3. lékař, 4. adresa (dlouze), 5. cukr, 6. jiskra

Střípky

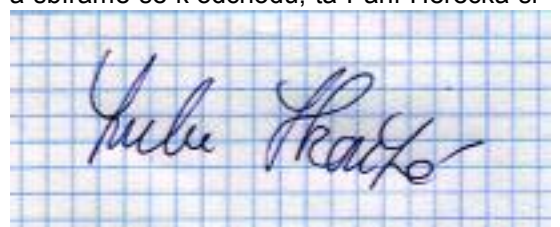
Tradice

Ctím tradici – to, co se dělá již mnoho let a má nějaký smysl. Tradice vánočních výprav na Tolštejně skončila. Měla smysl. A přesto jsme to nebyly my, kdo trvání této tradice mohl ovlivnit. Tradice vánočních výprav však zůstává. Dnes ještě nevím, jestli je dnešní výpravou založena tradice nová, jestli to místo, kam pojedeme (kde teď jsme), je tím místem, které budeme navštěvovat pravidelně u stromčku s dárky snad tolik let, jako tomu bylo v dobách tolštejnských. Uvidíme. Mějte se všichni krásně a šťastné svátky!

Michal

Nečekaný střípek z vlaku

Vracíme se ze Lhotky u Mělníka v neděli 24. listopadu 2002 už posledním vlakem, ze Všetat, po nástupu složíme objemné batohy nad své hlavy, usadíme se a zaplníme tak dobré dvě třetiny vagónu, žádná kupé, takové ty sedačky na střídačku, vždy zádama a předkama k sobě. Za mými zády sedící Kikina mi přes rameno říká: „Hele, támhle je ta herečka, já si nemůžu vzpomenout, jak se jmenuje. Koukni se...“ Podívám se, je to hned o sedačku za mnou a chvíli tiše i dojatě hledím tím směrem, kde u okna, obležená malými Tuláky a jejich batohy, sedí nenápadná a usmívající se babička jako z pohádky... To první, co se mi vybaví je „babočka“ z filmu Cesta z města. To je přece Paní Herečka Luba Skořepová... Když už později na Hlavním nádraží v Praze sundáváme od stropu vagónu batohy a sbíráme se k odchodu, ta Paní Herečka si nasadí červený kabát, vezme si červenou čepici a já se konečně proderu přes tlupu Tuláků a osmělím se (není lepšího listu než v tuláckém sešitě). Má ten hlas, který mi zní v uších, když v tom neskutečně hezkém příběhu říká stejně neskutečně hezky: „Čas není...“. A usmívá se mile, jak to všechny babičky umí... Ta naše společná „Cesta do města“ vlakem ku Praze byla bezpochyby zážitkem pro tuto Paní Herečku i pro nás.

Tento oddílový Semtamník asi nedostane do rukou, ale co kdyby... Bylo příjemné se s Vámi setkat, vydržte nám ještě dlouho! A díky...

Všem! Všem! Všem!

Semtamník je taky váš! Tak neváhejte a pište, zkoušejte to, navrhujte, kreslete, básněte, vymýšlejte hádanky, zkrátka tvořte a dejte nám o tom vědět! Že už jste někde četli takovou podobnou větu? Tak se podívejte do tiráže (tam na ten úplný konec) kteréhokoliv Semtamníku. A zařídte se konečně podle toho !!!

Hezké Vánoce,
hodně dárků,
málo starostí a
šťastný Nový rok
2003 přeji všem
Tuláci

Semtamník je taky Tvůj !

Tak neváhej a piš, zkoušej to, troufej si, navrhuj, kresli, básni,
vymýšlej hádanky, zkrátka tvoř a dej nám o tom vědět!
Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví, může se objevit na těchto stránkách.

Světlo Tvým krokům !

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK
(*Očima dětí*)
č.27

Vydán
jako 34. publikace
Oddílového nakladatelství **NAKOLENĚ**
Neprodejný materiál
pro potřebu členů a přátel oddílu
TULÁCI
prosinec 2002, vydání první

Na přípravě tohoto čísla se podíleli:

Michal:

Zátoka pláňat očima dětí, Srdce, 10. listopad podevatenácté...,
Střípky: Tradice, Nečekaný střípek z vlaku

Borůvka:

Psaníčko v „Srdci“, O huse a jejích cestách

Juráš:

Jídelníček buřtový

Pája:

Písnička Zátoka pláňat

Píšťalka:

Okénko do kroniky, „Zasloužíš si trest!“, Vražda v přípravě,
Křížovky (bez draka)

Jelen:

„Jelení“ humor

Maruška:

Křížovka (s drakem)

Honza:

Bodování

Grafická úprava

Tisk

Tisk:

SMP CONSTRUCTION, a.s.
Na Florenci 33, Praha 1
<http://www.smp.cz>

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Michal Vitouš, K dolům 15, Modřany, Praha 4, 143 00

tel.d.: **244 403 394**, tel.z.: **261 306 378**, mobil: **777 334 383**

Tuláky můžete nalézt i na Internetu na adrese: <http://tulaci.beruna.net>

Připomínky a dotazy zasílejte na e-mail: tulaci@beruna.net